

Tanár úr hogyan került Debrecenbe?

Miskolcon születtem, és ott végeztem, műszaki-szakoktatói szakon. Az Úr gondolta úgy, hogy kollégiumi pályára kellett mennem. Úgy kerültem Debrecenbe, hogy elhoztam az egyik lányomat egy nyílt napra, és megtetszett a református pedagógiai munka. Mikor a vasipari szakmát megszüntették, egy kollégám meghívott nevelőtanárnak. 2005 óta dolgozom az internátusban.

Van más kötődése is az iskolához?

Nagy családuk van: három lányunk, négy unokánk... A nagyobbik unoka szeptembertől itt, a gimnáziumban kezdi majd a pályafutását Legidősebb lányoméék itt ismerkedtek meg a férjével, osztálytársak voltak. A két kisebb lányom is szintén

itt tanult. Soha nem voltam kollégista, református iskolába nem jártam, de hatalmas kötődésnek érzem az itteni hagyományt: hogy sokan ide járnak iskolába, az öröklődik családban.

Mi tetszik tanár úrnak a leginkább az internátusi munkában?

Úgy gondolom, ez bensőséges szakma. Itt nemcsak tantárgyakról és a házi feladatokról van szó, hanem arról, hogy a gyerekeknek milyen a belső, lelki életük. Ha nehézségeik vannak, nyugodtan jöhetnek hozzánk. Úgy érzem – hála a Jóistennek –, a fiatalok elfogadnak, én pedig szívesen vagyok velük. Nagyon szeretem ezt a hivatást.

Hallottuk, már tavaly nyugdíjba ment volna. Ha szabad megkérdeznünk: miért döntött úgy, hogy egy évet még marad?

Igazgató úr (az internátus vezetője) megkérdezte tavaly tőlem, szeretnék-e esetleg tovább maradni. Szokták mondani: „pótólhatatlan ember nincs”. Ezek szerint csak a kollégiumi nevelőtanári állásban van... Mondtam neki, ha nem találnak embert, szívesen visszajövök, attól függetlenül, hogy a családom alig várta, hogy velük töltssem az időmet. Úgy gondoltam, van itt még lehetőség, és ezt az évet ajándéknak is veszem. Mert az, hogy áhíthatokat is tarthatok, beszélgethetek a fiatalokkal, a kollégákkal is, nekem ez hatalmas ajándék. Tóth Áron, Varga Viktor tanár úr is diákom volt – jó látni, hogy az utánunk jövő generáció is komolyan veszi a hivatását.

Látjuk, hogy a szívéhez nagyon közel állnak a kollégium diákjai. Megosztana velünk néhány emlékezetes, kedves pillanatot?

Mint említettem, 2005 szeptemberében kerültem az internátusba, a régi teológusépületbe. Két hónap után a végzős fiúk behívtak a „B” folyosó egyi szobájába: szeretnének mondani valamit. Kicsit meglepődtem hosszúnapos nevelőként, mit akarnak a fiatalok. Elmondták, tanár úr úgy kellett ide, mint „egy falat kenyér”, nagyon jólesik nekik, hogy mikor ügyeletes tanár vagyok, mindig beszélgetek velük – érdeklődöm, milyen volt a napjuk, hogy érzik magukat, hová szeretnének továbbtanulni, milyen a lelki életük stb. Már maga az, hogy én kezelem a faliújságot, nagyon kedves számomra. Jönnek-mennek a diákok, és látják, hogy van valami új kitéve. Egyszer

egy diák odajött hozzám: „Tanár úr, higgye el, annyira jólesett ez a verses írás, és az Ige is a szívemhez szólt.” Már az is lehetőség a beszélgetésre, ha valaki ezt elolvassa. Van egy felület a fiataloknak, hogy ők rakjanak ki maguknak közlendőt. De erre nemigen van idejük, ezért mindig próbálok olyan írásokat közzétenni ott, amelyek hozzájuk szólnak, és nem rólunk. Mindig azt szoktam mondani, a fiataloké a jövő – miénk a jelen. Nagyon jó érzés, hogy nyíltan tudok segíteni a diákoknak, és hogy mernek tőlem segítséget kérni. Voltak szülők, akik Németországban dolgoztak, és a kollégista gyermeküket rám bízta, mint pótapukára. Ez is kiváltságos és áldott dolog!

Azóta minden évben meglátogat Dávid fiam is! Amikor a fiatalok is belátják, azért mondjuk: oltsák le a villanyt, vagy rakjanak rendet, hogy legyenek magukra igényesek. A rend kívül és belül is rendet jelent! Szerintem az is élmény, ha tudja az ember, miképpen kell vészhelyzeteket kezelni, hogyan lehet olyankor nyugodtnak maradni. Ezért kell jól megismerni a diákokat, hogy baj esetén is tudjunk segíteni, nem csak a szilenciumon. Elég a tanári elé kiülni, és rögtön jönnek a diákok. Régen még hajnalig beszélgettünk, teáztunk velük, példának okáért Tóth Áron tanár úrral is nagyon sok ilyen közös élményünk van. Az nagy siker szerintem, ha valakinek annyira megtetszik ez a közeg, hogy ide tér vissza tanítani. Ez nemcsak munka, hanem szolgálat. Selye János professzornak egyik mondása nagyon kedves nekem: „A boldogság és a siker kulcsa minden életpályán az őszinte, kiegyensúlyozott és megértő magatartás önmagunkkal és másokkal szemben”! Én ezt még kiegészítettem a feltétel nélküli szeretettel.

Melyek tanár úr tervei a nyugdíjas éveire?

Három éve elköltöztünk Hajdúszoboszlóra, egy családi házba. Ott vannak még hátra felújítások, de a legnagyobb vágyam: szeretnék mindig közösségben lenni. Ott is a gyülekezetben énekkari tag vagyok, most beválasztottak az igazgatótanácsba. Szeretném az életemet közösségi körben élni. A családommal szeretnék sok időt tölteni, és barkácsolni. Kisebbik lányom Portugáliában él, portugál a férje. Majd pár hétre szeretnék kiutazni hozzájuk. Volt tanítványaim is meg szoktak látogatni. A pingpongot szeretném folytatni, jönni a fiatalok közé. Szerintem az tart karban bennünket, ha fiatalok között vagyunk. Én fiatalabbnak érzem magam, mert 25 éves koromban ismertem meg az Urat, és az nem olyan nagy távolság, tehát mintegy 42 évesnek érzem magam lelkiileg... Testileg azért reggel kicsit másképp van, de szerintem nagy áldás, hogy az ember a nyugdíjas éveiben is nem elzárkózva, hanem inkább közösségben szeretne élni.